

SCHILLINGER Gyöngyvér



NŐI TÉMA

Beszélek, túl sokat beszélek, valamiről, nem ezért vagyunk itt, egyszerűen nem tudom befogni. Hátradőlve hallgat. Egyik karját átveti a szék támláján, hunyorog, felcsippent egy kis cukrot az asztalról, sóhajt, kész, abbahagyni, hagyjam már abba. A cukrot beleszórja a kávéba, felnéz, és lazán a szavamba vág.

A következő fejezeten gondolkodom.

Mármint, kérdezem, túl élesen, a hangomat vissza kell igazítani. Mármint nem erről beszélünk.

Csak te beszélsz, mondja, és túl szélesre húzza a száját, most látom, milyen ellenszenvesen mosolyog. Jól néz ki, de egy kis gecí, ezt Luna mondta régebben, és hogy neki aztán nem kéne, de tudtam, hogy Luna hazudik, és legszívesebben rámászna, meg az összes barátnőm, és mind azt gondolja, hogy nekem túl jó egy ilyen faszi.

A következő részben lelép a fickó, elutazik, még nem tudom, hova.

Elutazik.

El. Bólint egyet, az alsó ajkát előre biggyeszti. Lelép egy nővel. Lesz néhány szexjelenet, a szerkesztő azt mondja, belefér.

Esetleg megdughatná magát, mondom, és már késő, nem lehet visszaszívni.

Vigyorog, és utálok, hogy remeg a gyomrom, amikor a kezét ráteszi az enyémmre.

Elfordítom a fejem, valahogy ki kéne mászni ebből. Különbösen is, ki az, aki az asztalról felszedett cukrot beleszórja a kávéba? Miféle ember. Ezt biztos egy filmben látta. Vagy megírta már, valamelyik halál laza főszereplője ugyanezt csinálta a regényben.

Mi van a te könyveddel, kérdezi, és végre elengedi a kezem.

Mi lenne, dolgozom rajta. Nem fejezetről fejezetre élek. Kutatni kell, összerakni a részeket, olyan, mint egy kirakós, és tudod, magát alakítja a szöveg, nem egy rétestészta, amit nyújtani lehet, mondom, már megint ott tartok, hogy túl sokat beszélek. Homályosan, történelmi háttérről és a karakterek alakulásáról, még véletlenül sem arról, amiért itt vagyunk.

A rendelést persze majd megint felesben fizetjük, én akartam így, rászoktattam, hogy nem vagyok olyan, mint a többi, engem nem kell kávéval lefizetni, meg ilyesmi, az első randin vicces volt, akkor még vicces voltam.

Most ő fordul el, kinéz az ablakon, fel az égre, mint aki azon gondolkodik, hogy esni fog-e, meg hogy el kéne indulni. Nem ideges, nem rosszkedvű. Majdnem mindig elégedett fejet vág, elégedett a dolgok állásával. Ha nagyon felhúzom magam valamin, azt mondja, hogy relax, és a kezemre teszi a kezét.

És mikor kapod meg a pénzt, kérdezem. Még mindig nem bírom azt mondani, hogy gratulálok, végül is már megírtam neki.

Visszafordul, a szemöldökét kicsit felhúzza, mosolyog, mint aki csodálkozik, hogy én is itt vagyok.

Már megkaptam. Előre utalták.

Tök jó, mondom, és nagyokat bólogatok. Tényleg, tök jó.

Körbehaknizok a könyvemmel, és visszajövök, ne aggódj, két hónap az semmi. Közben a pénztárcájában turkál, megint az az ajakbiggyesztés, egy ezrese van, elég lesz a kávéra.

Nem aggódom, mondom, inkább csak magamnak, ő már a pincérnőt nézi, hogy odaintse. A számlát külön kérjük, köszi.

*

Hajnaltól mászik ki az ágyból, tíz perc alatt megvan minden, jön a taxi. Azért írjal majd, mondja, és nem tudom, hogy a messengerre gondol, vagy a regényemre. Becsukódik mögötte az ajtó, nem kéne sírva fakadni. Megírom Lunának, hogy elment, mindjárt sírok, szánalom, visszaír, szegény csorikám.

Három cikket kell ma leadni, egyenként négyezer karaktert, gyakorlatilag bármiről. Hirdetési felület. Rízszáni tudok, ezt hangosan mondom, nem tudom, mikor szoktam rá, hogy magamban beszélek. Csak a saját szövegemmel nem haladok, valójában pont olyan, mint a tészta, nyúlik, már nincs is benne anyag. Előveszem mások regényét, mitől működik, és mi tartja össze az egészet. Kielemezek néhány fejezetet, megunom, előveszek egy másikat.

„Azért írjal majd”, ez kicsit lesajnáló, nem hiszem, hogy arra gondolt, messengeren üzenessék, hanem a regényemre, a soha be nem fejeződőre.

A konyhában állok, és kávéfőzők, pedig biztos, hogy délután oda sem ülök a géphez. A telefonom világít a pulton, Luna irkál folyamatosan. Átjön meló után, nem sokat aludt az éjszaka, de el kell mesélnie a műszakot, mert attól biztos, hogy eldobom az agyam.

Egy üveg borral érkezik, a konyháról hozta. Miért, mások meg a húsokat viszik. El sem tudok képzelni, mi minden megmarad egy vacsoráztatás után. Nem mondom neki, hogy egy bonthatlan üveg bor nem maradék. A hosszú recepciós zakójában és rövid szoknyában van, magassarkúban nyomul a szobába. Jól néz ki. Ahogy pakolja magát, és minden ruha áll rajta valahogy. Különbösen nem is szép nő, kicsit előre állnak a fogai, az arca gyerekes.

Akkor elment a díszkan?

Ne mondd ezt.

Luna mosolyog. De nem az?

Egy házibulin ő volt a leghangosabb csaj, dobálta a karját beszéd közben, káromkodott. Plusz a lányos arc. És hogy tessék, neki aztán nincsenek gátlásai. Folyamatosan őt néztem, pedig nem is szép, tényleg. Talán ezért szúrt ki magának. Kinyújtotta a kezét, mindenki Lunának hív.

Dugóhúzózt kér, de rosszul tekeri bele a parafába, úgy szarul beletekerve leteszi az üveget az asztalra, a gép mellé.

Hallod, olyan arcok voltak tegnap, nem hiszed el.

A bort nézem, ki kéne vinni a konyhába.

Tudod, volt az a nyerevényjáték. Bólogatok. Valami hülye meg a csaja nyerte a vacsorát és az éjszakát, nem is értem az ilyeneket. Pesti mind a kettő, de jönnek a nyerevényért, pedig az csak kaja meg ágy egy kis szobában, érted. Te aludnál abban a városban, ahol élsz, inkább egy hotelben, mint otthon?

Nem tudom, mért ne, lehet, hogy otthon szarok a körülmények.

Hallod az a nő úgy kifestette magát, mint egy prosti, mindent megittak, az ajándék pezsgőt, az üveg bort, meg még egyet, és rohadtul hangosak voltak, mintha egy kocsmában lettek volna, a többi vendég hozzám jött panaszkodni.

Ez aztán a sztori, gondolom, de ezt se mondom ki, látom, hogy a szétfúrt parafa belepotyogott a borba, és ha Luna meglöki hadonászás közben, megy rá szépen a cucc a gépemre. Észreveszi, hogy a bort nézem, igyunk, kérdezi.

Hajnali hét óra van. Még a reggeliig se jutottam el.

Kitalálja, hogy süssünk vagy főzzünk, egyáltalán nem álmos, mi van itthon. Nyitogatja a konyhaszekrényeket. Liszt, tej, cukor, az már kurva jó. Világosodik, a szomszéd elcsoszog az ablak előtt, benéz, ilyenek a függőfolyosós házak, mindig benéznek, és miattuk nem fogok egész nap lehúzott redőnyök mögött gubbasztani. Amikor már nem lát, bemutatok neki, Luna röhög.

Ha lekapcsolod a lámpát, a fehér függönyön se fog átlátni.

Ja, majd a szomszédhoz igazítom a világítást.

Luna vigyorog.

Mi van?

Ezért szeretlek, olyan kis agresszív vagy, mint én.

Luna folytatja a tegnapi sztorit, én meg azon gondolkodom, mit jelent pontosan, ha valaki agresszív.

A prosti meg a palija végül összevesztek, állítólag a nő kilökte a fickót alsógatyában a folyosóra, és nem engedte vissza. Ott szerencsétlenkedett egy szál tökbén, mondja Luna. És egy másik szobát kért, amikor nem kapott, rendőrséget akart hívni. Rendőrség a szállodában. Engem ki is rúgtak volna.

Hallgatom, fú, ez tényleg fura. Palacsintatésztát csinálok közben, Luna még mindig a magassarkúban áll, támasztja a konyhaajtót.

Van füved, kérdezi.

Nincs, mindketten jövünk le róla.

Persze. Állandóan szívott. Gondolod, hogy odakint se fog?

Nem tudom, mit csinál majd odakint, mondom, és a turmixgéppel babrálok.

Közelebb lép, a cipőben magasabb, mint én, átkarolja a vállam, egy pillanatra a mellére húz, puha, a gép fityeg a kezemben. Aztán elenged.

Kurvázni nem fog szerintem.

Ez pont eszembe sem jutott, most már erre fogok gondolni, bekapcsolom a turmixot, repkednek a nyers tézsdarabkák, Luna feltart egy konyharuhát az arca elé. Kitalálja, hogy lógjunk egész nap együtt, zabáljunk és igyunk, jó lenne, mondom, de három cikket meg kell írni.

Megírjuk együtt! Mért? Kurva jó lesz! Luna már le is dobta a cipőjét, bekapcsolja a gépem, kérdés nélkül, aztán újra a dugóhúzóval vágkál az üvegben.

Miről kell írni?

Valami női témáról. Diéta, melyik a legjobb alapozó, mit néznek meg a férfiak a nőkön, gyerekvállalás nehézségei.

Nincs is gyereked.

Az mindegy.

A parafás bort kitöltjük, Luna rácuppan a pohárra, nem vagy kicsit alkoholistá, kérdezem. A bor vörösré festi a száját, a nyelvét, még ő sem reggelizett, vihogós lesz, azt akarja tudni, milyen a pasimmal az ágyban.

Írjunk a pasidról! Az ölebe húzza a laptopot. Emlékszel a romantikus füzetekre? Tudod, szétkoptatott farmernadrágban duzzadó férfiasság meg ilyenek, mindketten nevetünk, Luna eldől az ágyon. Mellé ülök. Azt kéri, hogy simogassam meg a haját, de zavarban vagyok.

Hirtelen felül. Írjunk lesbipornót!

A második pohárral iszik, tíz perc alatt sikerült lerészegednie, nem írunk lesbipornót, normális cikk kell, ahhoz valószínűleg le kell fordítanom néhány másikat. Mások cikkéből ollózol? Persze, ez nem szépirodalom. És mi a szépirodalom? Nem lesbipornó, az biztos, mondom, és kimegyek a konyhába palacsintát sütni.

Utánam jön, most szinte józannak tűnik. A regényed?

A regényem mi.

Az szépirodalom?

Nem tudom, még nincs kész, nem szoktam erre gondolni, nem irodalmat gyártok, csak valami jót akarok írni.

Luna szeme összeszűkül, nyilván nem fog leszállni a témáról.

A faszid tudja, hogy te is nevezted arra az irodalmi izére, ösztöndíjra?

Valószínűleg.

Csörömpölök a palacsintasütőkkel. Nem beszélünk róla sokat.

Az összes palacsinta lyukas lesz, az átfordítás pillanatában átszúrom őket a késsel, Luna nekiesik az egyiknek kézzel, hogy úgy is meg lehet fordítani. Baszki ez kurva meleg, mondja, és elhajítja.

Te nem vagy százás.

Luna röhög, vörösek a fogai.

Az elszakított palacsintákra lekvárt csorgatunk, Luna egy egész betegyúr a szájába, teli szájjal vihog. Meg fogsz fulladni.

Aztán elkomolyodik, látom, hogy agyal. Mindketten az ágyon ülünk, nekidőlök a falnak, becsukom a szemem, mintha ezzel elkerülhetnék valamit.

Két órája még együtt aludtunk, az ágyneműn érzem a szagát, vagy csak képzelődöm. És nem üzent, mielőtt beszállt a gépbe. Bort töltök, vajon részegen is meg tudok írni egy cikket?

Két falatot eszem csak, a lekvár túl édes. A bor lassan elfogy, kimegyek a konyhába másik pia után, van egy szörnyű csokilikőr valahol. Luna a gépemen kattintgat, rühellem, ha hozzányúlunk. De már kellemesen zsibbadok. Írhatnék a női barátságáról. A női barátság olyan, mint. Nem olyan, mint a férfi, hanem. Nincs is barátság, barátnőség van, az egy másik fogalom. Nem valószínű, hogy így tudok majd dolgozni. Eldőlök az ágyon, Luna a hajamat simogatja. Talán visszaalszom egy kicsit.

Ez a regényed? Utazás a semmibe?

Kipattan a szemem, felülök, Luna még mindig a gépemen böngészik.

Nincs már ilyen című film?

Nem tudom, én nem láttam. Ne izélgesd a gépem.

Nem izélgetem, mondja mosolyogva. Jó hosszú. Miről szól?

Én ehhez most részeg vagyok.

De mihez? Luna úgy néz, ahogy időnként nézni szokott, mint aki azt hiszi, hogy bármit lehet. Elmúlt a vihogós részegsége, vagy csak magamhoz képest látom most józanabbnak.

Nem akarok erről beszélni. Írjuk meg a cikkeket.

Luna a szövegben tekerget, nem tudom, miért csinálja ezt. Lehúzó az öléből a gépet, lecsukom.

Kis agresszív, mondja, mosolyog.

Nem agresszív, ez mért agresszív, azt se tudod, mi jelent ez a szó, mért kell a cuccimat basztatni. Az nem agresszív?

Luna már nem mosolyog. Most mi bajod van? Túl sokat ittál?

Túl sokat ittam, igen, mert megjelenesz itt reggel, és neked bármit lehet, mindig ilyen voltál.

Azt mondtad baszki, hogy jöjtek. Azzal indult a nap, hogy rinyálsz a telefonba! Luna kiegyenesedik.

Meg mi az, hogy Luna? Nem is ez a neved, mért hívatod magad így? És ki mondta, hogy turkálj a gépemben?

Hogy a faszomba jön ez ide? Luna hangja éles, az enyém reszketős, el ne sírjam magam.

Mereven néz, kicsit felhúzza a szemöldökét.

Nem mondtam, hogy gyere.

Luna szája megremeg. Tudod, mi van? Egy idegbajos vagy, mióta azzal a bunkóval jársz. Szerintem ezt írd meg!

Semmi közöd hozzá, mit írok, te mondd meg, mit csináljak? Harmincéves recepciós vagy. Elfordulok, mintha Luna tekintete égetne, és egészen másra gondolok, vissza, vissza az időben, oda, hogy lesz bipornó meg palacsinta, a tányérra nézek, egy halom lekvárral összehányt tészta.

Luna feláll, belebújik a cipőjébe, meginog a magas sarkakon, add a kurva kabátom.

Nem hoztál kabátot.

A vállára húzza a táskát, kimegy az ajtóhoz, remegő kézzel rángatja a reteszt. Mögé lépek, megérezem az illatát, gyümölcsös sampon. Vagy sampon és a bor illata együtt. Elhúzó a reteszt. Kilép, megfordul, az arca komoly.

Letapizott. A faszid letapizott, a seggembe nyúlkált múltkor a konyhában. Geci egy alak.

Bólintok, becsukom az ajtót. Nézem az ablakon át, ahogy elindul, zakóba sülyesztett kézzel.

*

Kijöhetek elé, ha gondolom, de nagyon késő lesz, nem muszaj. Majd hazamegy, nem hozzám, és én lefekhetek időben.

Most akkor akarod, hogy kimenjek, vagy nem?

Késő este van, egy óra múlva érkezik a gép, éppen kiérnék. Teljesen felöltözve ülök az ágyon, nézem a telefont. Bepötyögöm, hogy nem vagyok álmos.

Tizennégyezret fizetek a taxisnak, túl sok. Hideg is van, fázom a vékony kabátban. Nem kéne ezt csinálni. Belenézek a kistükörbe, még nem fázott át az arcom, nem vagyok piros.

Elkerüljük egymást, mert nem értem, melyik kijáratnál lesz, menjek tovább, már integet nekem, nem látom? Egy taxi mellett áll, feltartott kézzel, annál is magasabb, mint ahogy emlékeztem. Beszállunk a kocsiba, rövid csók, aztán lecsúszik az ülésben, lehunyja a szemét. Fáradt vagy? Fáradt.

Holnap mesélsz? Kinyitja a szemét, elmosolyodik, persze.

Nem kellett volna kijönni, írni se, és most hozzám megyünk, ott fog aludni, miért csinálom ezt.

Mi van a csajokkal, kérdezi.

Csajok megvannak.

Visszacukja a szemét, a kezét az ölébe húzza, hogy érezzem, milyen kemény. Ott tartja, amíg újra elernyed.

Csak arra ébred fel, hogy a taxis felkapcsolja a kocsiban a lámpát. Kártyával nem tudunk fizetni, ezt úgy mondja, mintha a felvetés is neveléses volna.

A pénztárcájában lapozgatja az ötezekeket, van háromezerem? Kifizetjük a taxit, a lépcsőházban dohogok, a huszonegyedik században nincs egy rohadt termináljuk?

A szoba hideg, feljebb tekerem a konvektort, megágyazok. A bőrdíjét behúzó a sarokba, közben ő a hűtőben matat, nem tudja, hogy éhes-e, hogyhogy nem tudod. Talál egy túrórudit, ez jó lesz. Felül a konyhapultra. Annyira más kint az élet, mondja, egy másik világ. Lazák az emberek, nem olyan neurotikusak, mint itthon.

Igen?

Igen. Leszáll a pultról, a kardigánját az asztalra teszi. Nem tudom, a nők is mások. Jól néznek ki. És nincsenek kiakadva, ha egy fickó utánuk fordul vagy füttyent.

Füttyent?

Volt olyan, igen.

A könyvet majd holnap kérdezem meg. Hogy ment a felolvasás vagy ilyesmi. Biztosan jól ment, minden szuper volt, abban a másik világban.

Belebújok az alvós trikóba, hideg van, a mellbimbóm öszszeugrik, ő még mindig ruhában, ez most valamiért zavar, téblábolok az ágy előtt, hol a köntös. A kardigánját veszem fel, és úgy teszek, mintha még el kéne rendezni a dolgokat, betűröm a lepedőt, rakosgatom a párnákat.

Gusztálva néz a konyhából, jól nézel ki. Bó felsőben? Bólint, bejön a szobába, hogy szólna ez egy erotikus regényben. Ragadozó tekintettel lassan elindul felém. Nagy tenyerét becsúsztatja a pulóver alá, lágyan megfogja a mellem.

Szóval jól nézek ki. Ki tetszik még? Luna?

Hogy jön ide a Luna.

Csak eszembe jutott.

Lebiggyeszti a száját, nem rossz nő. És nem hagyja abba a matatást, a kardigánt áthúzza a fejemen, a kezét ráteszi a derekamra, szorít, a fogai összecsikordulnak. Fázom, nagyon, valami halkán kattog, vagy inkább perceg, a karján az óra, a karján, ami olyan, mint. A fejemet hátraejtem.

